

Четири кратке приче – Снежана Марко-Мусинов

ПРАЗНИНА СИНДРОМ ЕПИДЕМИЈЕ ИМА

Узлетео Гришко, од шегрта до мајстора стиг'о. Сад муштеријама не узима меру, за то је упослио сиротог Перу, а он се баш у тој улози и не сналази, не зна најбоље с које стране да приђе господи. Па кад прва проба дође, мало виси и да се одузме мора, боље то него да је мало па да га мучи ноћна мора што муштерија штофа више нема, а на пут се спрема.

Не пита он је л' пут дугачак ил' кратак, и кад ће тачно бити, може се корисник услуге смртно увредити. И ко ће онда последњи сузе лити, ко штету исплатити? Можда ће сирома Гришко, из радионице летети.

И потом опет на биро рада, а тамо хаос влада и питање је колико ће празнина у џепу дуга бити, где ће се наново запослити, и колико дуго тамо скрасити. Можда ће упослен за старим послом патити, а ноћу у највећим висинама сновима летети, па и мајстор, власник радње бити, најскупље вино пити.

Кад се пробуди, јучерашња празнина већ веће димензије има. Празан ум, празан друм! Досети се да „Ко високо лети, ниско пада” па се орасположи брзо и наслага осмеха брдо. За промену.

ВУНА, КИЋО!

Жури му се. На бициклу је, а рампа се спушта.

У трену помисли да би могао и проћи пругу кад му је тако хитно. Након трена размишљања, пође у прекршај, и таман да, заобивавши пар кола испред себе и обилазећи спуштену рампу, точком стане на шине, зачује снажан писак. Добио је упозорење од будног машиновође на које се није могао оглушити. На лево круг, по хитном поступку, право на двојицу дечачића који су с лоптом у руци чекали на ред за прелаз ка локалном фудбалском игралишту. Једва их је избегао. За њим се чуо поклич: „Вуна, Кићо!” Би му непријатно јер су и други из кола коментарисали његов поступак, а могао је чути јер су прозори аута били поотварани.

Неће никад више полазити на одредиште у пет до дванаест, заклео се себи. Онда ће и блам ове врсте избећи, и долазак у искушење да се понаша ван прописа и небезбедно по сопствени живот.

И ТИШИНА ГОВОРИ

Домаће вино и јабуково сирће те године држао је у истоветној амбалажи. То што рода није било пуно, па ни пуних флаша, дало му је за право да исте не обележава посебним етикетама. Снаћи ће се већ.

Умало га је та неопрезност коштала пријатељства јер неки људи имају кратак фитиљ за погрешке. Деси се да је била слава, и како на славу без пића, по правилу вина? Упакова у свечану кесу боцу свог производа, уз

кафу, и с поносом га преда домаћину. Слава је текла уобичајеним током, тек досети се домаћин да специјалном госту понуди домаће вино ретке бербе. Овај приста из прве. Зна човек шта нуди.

Већ је боја у провидној чаши била чудњикава, али наздрави са домаћином, одмахујући на мирис, цугну и умало се не удави. Јабуково сирће јесте здраво, али се пије разблажено, здравља ради, и не када очекујеш да непцима завлада вински укус. Уздржа се од плувања, али је израз лица говорио више од било које речи. Уста развучена у гримасу. Домаћин прогута свој део из грла и мрко погледа доносиоца. Наста безречје.

Штета је начињена. Никакво оправдавање не би било на месту. Намерност или не? Нека остане непознаница. Искупљивање не долази у обзир.

ПРОМЕНА ТАКТИКЕ

У почетку је делила своје књиге са посветом, сада се и не потписује. Нека иде књига из руке у руку као некада што су бомбоњере. Неко ће да издржи до последње странице, други неће имати стрпљења за поезију.

И тако да се чита, макар половично, боље је него да чами на некој полици и хвата прашину. И свака примопредаја обрадује особу која прима. Што да не? И миг радости је срећа.

